

Medicul cel mare

Ioan 5.1-4

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 27.07.2022, Actualizat: 27.07.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 5.1-14

Ioan 5.1-9,13,14: După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Isus S-a suit la Ierusalim. Și este în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, paralizați, așteptând mișcarea apei. Pentru că un înger cobora câteodată în scăldătoare și tulbura apa. Deci cine intra cel dintâi după tulburarea apei se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Dar era un om acolo, care era în suferință de treizeci și opt de ani. Isus, văzându-l zăcând și știind că era deja de mult timp așa, i-a spus: „Vrei să fii sănătos?” Bolnavul l-a răspuns: „Doamne, nu am pe nimeni ca să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa; și, până când vin eu, coboară altul înaintea mea“. Isus i-a spus: „Ridică-te, ia-ți patul și umblă“. Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Și ziua aceea era sabbat. ... Dar cel vindecat nu știa cine este, pentru că Isus Se retrăsese, fiind mulțime în acel loc. După acestea, Isus l-a găsit în templu și i-a spus: „Iată, te-ai făcut sănătos; nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău!“

Introducere

Nu toți bolnavii și invalizii au fost vindecați când Domnul Isus era pe pământ. Nici măcar toți bolnavii din Ierusalim sau din orice altă cetate, în care Domnul Isus a petrecut ceva timp, nu au simțit atingerea vindecătoare a marelui Medic. Dar cu toate acestea mulți au experimentat-o! Unii dintre cei vindecați au venit singuri sau au fost aduși de prietenii lor la El. L-au rugat insistent pe Domnul după ajutor și nu au fost dezamăgiți. Cu toate acestea, au fost alții care nu L-au căutat pe Domnul și nu au fost aduși de prietenii lor. Aceștia au fost prevăzuți în mod suveran pentru vindecare de către marele Medic. Domnul Isus a venit la ei și le-a vindecat bolile.

Acesta este cazul paralticului din Ioan 5. El nu a venit la Hristos pentru a fi vindecat. De fapt, din câte știm noi, el nu-L văzuse și nici nu auzise de marele Medic (Ioan 5.13). Cu toate acestea, Domnul Isus a venit la el, l-a ales dintre mulți alți bolnavi din jurul lui și l-a vindecat imediat. Vă puteți imagina bucuria acestui om, care a sperat și a așteptat treizeci și opt de ani pentru a fi vindecat? De câte ori poate că a fost dezamăgit, când alții au reușit să profite de handicapul său special și să ajungă astfel la apele vindecătoare înaintea lui. Din câte știm, nu avea prieteni, cel puțin nimeni căruia să-i pese de problemele sale. 38 de ani de boală, amărăciune, singurătate, frustrare și speranță distrusă! Mai mult, se pare că el poartă vina pentru păcatul sau păcatele din trecut și conștientizează că starea sa poate fi strâns legată de greșelile sale din trecut (Ioan 5.14). Ce situație tristă. Dar această stare a fost schimbată brusc de marele Medic.

Ce indicație frumoasă a ceea ce poate face Dumnezeu pentru noi, a ceea ce a făcut pentru noi! Înainte de convertire, eram într-o stare disperată, chiar bolnavi de păcat. Unii dintre noi erau amărâți și dezamăgiți de viață. Unii dintre noi au fost schilodiți spiritual și emoțional. Mulți dintre noi se luptau cu o vinovăție grea, vinovăție din cauza unor păcate gândite, intenționate. Și mulți dintre noi, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu-L căutau pe Dumnezeu, ignorau cu desăvârșire că Dumnezeu ne căuta. Dar Domnul ne-a găsit în starea noastră neajutorată și fără speranță. Marele Medic ne-a ales pentru mântuirea Sa, ne-a dat puterea de a „ne ridica

patul și de a merge”.

De ce menționează Ioan această minune în mod special?

Vindecarea acestui om paralytic din Ioan 5 este una dintre minunile din Evanghelia lui Ioan. Sub inspirația Duhului Sfânt, Ioan a decis să includă în Evanghelia sa șapte minuni ale Domnului Isus; la sfârșitul cărții ne arată de ce. „Multe alte semne a făcut Isus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și pentru ca, crezând, să aveți viață în numele Lui” (Ioan 20.30,31). Putem vedea că Ioan a avut două scopuri în alegerea acestor șapte minuni. Unul dintre aceste două scopuri a fost acela de a arăta că Isus din Nazaret era într-adevăr Mesia al iudeilor, Fiul lui Dumnezeu, a cărui venire a fost anunțată în scrierile profetice. Celălalt scop a fost acela de a arăta că întoarcerea personală la Isus ca Domn și Dumnezeu produce o nouă viață spirituală. De aceea, fiecare dintre cele șapte minuni selectate în Evanghelia după Ioan arată Dumnezeirea lui Isus și ne învață ceva semnificativ despre viața de credință. Aceste două teme sunt cheia pentru semnificația minunilor consemnate în Evanghelia lui Ioan. Deci, ce ne învață această minune despre Dumnezeirea lui Hristos, ce ne învață ele despre credința creștină?

Dumnezeirea Domnului Isus este cu siguranță subliniată de faptul că paralyticul a fost vindecat imediat și fără ajutorul apei vindecătoare. Să se observe că Domnul nu l-a vindecat pe om ajutându-l să intre în apă la momentul potrivit, nici inițiind un proces de vindecare și punându-l pe om pe drumul spre vindecare. Nu! A fost o vindecare imediată și completă, fără nici un proces de vindecare, fără nici un înger ajutător, fără nici o putere vindecătoare reală sau imaginară a apei. Ce vindecător uman ar putea egala puterea de vindecare a acestui mare Medic? Isaia a profetizat că „șchiopul va sări ca un cerb”, ca semn al adevăratului Mesia (Isaia 35.6). Ați văzut vreodată un om al cărui picior a fost rupt și a stat în ghips săptămâni întregi, care a putut să meargă normal imediat după ce i s-a scos ghipsul? Acest bărbat a reușit să sară după 38 de ani petrecuți în pat! Această vindecare dramatică a paralyticului de la scăldătoarea din Betesda nu ar trebui să lase nicio îndoială în mintea observatorilor scenei, precum și a cititorilor Evangheliei (din trecut și din prezent) că Isus din Nazaret era Mesia cel promis, Fiul lui Dumnezeu.

Pot exista și alte motive pentru care Duhul Sfânt l-a determinat pe Ioan să aleagă această vindecare a paralyticului, pentru a demonstra Dumnezeirea lui Isus. La urma urmei, au mai fost și alți paralytici vindecați de acest mare Medic (de exemplu, Matei 15.30). Unii comentatori sugerează că acest om șchiop a fost ales pentru a ilustra națiunea lui Israel sub efectele distructive ale păcatului, fără ca Legea și iudaismul să ajute în vreun fel. Israel avea Legea dată de Dumnezeu în cele cinci cărți ale lui Moise (poate văzută în scăldătoarea cu cinci pridvoare), dar era schilodit de păcat și incapabil să umble pe căile lui Dumnezeu. Nu că Legea ar fi fost rea, dar ea nu le putea da oamenilor vitalitate spirituală. Numai Dumnezeu putea face acest lucru. Legea, cu intenția inițială a lui Dumnezeu, nu putea decât să arate poporului cât de disperată era situația lor fără atingerea salvatoare a lui Mesia. Cei treizeci și opt de ani de rătăcire în pustie a lui Israel după darea Legii (compară Ioan 5.5 cu Deuteronomul 2.14) au dovedit că Israel era neajutorat fără Mesia al Său.

Dar chiar și după ce Mesia a venit la poporul Său și le-a oferit vindecare, răspunsul lor a fost similar cu cel al paralticului din Ioan 5. La fel ca și paralticul, care credea că vindecarea sa nu poate veni decât prin apa din scaldătoare, ei încă mai credeau că vindecarea lor era cumva legată de încercarea de a respecta Legea așa cum era ea învățată în iudaism. Ce situație jalnică! Remediul pentru situația lor dificilă era la îndemână: Tot ceea ce trebuiau să facă era să recunoască faptul că erau incapabili să îndeplinească cerințele sfinte ale lui Dumnezeu prin forțele proprii și să urmeze cu credință instrucțiunile pline de har ale lui Mesia. Printr-o minune, ei ar fi putut „umbla” în puterea unei vieți noi. Dar Israel a ales să continue în deznădejdea lor, așteptând un ajutor care nu ar fi putut veni niciodată fără Mesia al lor. Și Acesta venise deja.

Interpretarea de mai sus este cu siguranță în concordanță cu intenția teologică a lui Ioan de a glorifica Dumnezeirea lui Mesia. Deși spiritualizarea celor cinci pridvoare și paralelismul cu cei 38 de ani de rătăcire prin pustie poate părea puțin exagerată, se pare că acest fel expansiv de a privi starea lui Israel a fost cu siguranță intenționat în această minune. Acest lucru este evident mai ales atunci când urmărim condamnarea aspră a „iudeilor” în toată Evanghelia lui Ioan.

Ce învățăm aici despre credința creștină?

Ce putem învăța despre credința creștină din această minune? Cu siguranță, devine clar faptul că credința mântuitoare este rezultatul alegerii suverane a lui Dumnezeu. În Ioan 20.31 se spune „crezând să aveți viață în Numele Lui”. În această minune vedem că credința noastră nu vine de la noi și din inițiativa noastră, ci prin Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi ales pe noi pentru mântuirea Sa, am fi încă în disperarea noastră, în starea noastră de boală a păcatului, așteptând încă ajutor de la o sursă greșită.

Această pildă ne învață ceva și despre calea credinței creștinului credincios. Domnul Isus i-a poruncit paralticului nu numai să se ridice, ci și să meargă. Când Domnul ne salvează, El nu ne dă doar puterea de a ne ridica, ci și de a merge. „Pachetul de mântuire” pe care îl primim la convertire conține mult mai mult decât iertarea păcatelor noastre și „biletul spre cer”. Primim, de asemenea, o viață nouă în Numele Lui, care ne permite să mergem - să mergem înainte - ca și creștini credincioși în această viață. Observați că omul vindecat trebuia să-și ia patul - salteaua sau rogojina - pe care zăcuse până atunci, total incapabil să se miște independent. Cu siguranță că i-ar fi fost mai ușor să părăsească patul, să nu poarte cu el această povară, care ar fi putut trezi și amintiri neplăcute din trecut. Dar Domnul i-a poruncit să ia acest pat cu el. În același mod, creștinul credincios este de asemenea învățat să-și „poarte patul”. Noua noastră viață nu este complet separată de trecutul nostru. Faptul că „lucrurile vechi au trecut, că toate lucrurile s-au făcut noi” (2. Corinteni 5.17) nu înseamnă că toate problemele și responsabilitățile noastre încetează atunci când devenim creștini credincioși. Indiferent care ar fi „patul” nostru, pe care nu l-am putut duce, acum îl putem lua în puterea unei vieți noi. Mulți creștini nu au învățat încă această lecție. Ei au primit mântuirea răscumpărării, dar nu umblă în credință. Rămân schilodiți spiritual și emoțional pe patul lor de autocompătimire sau șchiopătează, fără să-și dea seama că toată puterea necesară pentru a-l purta le-a fost deja dată. Prin urmare, să nu folosim această minune doar pentru înțelegerea intelectuală a slăvirii Dumnezeirii marelui Medic. Să ascultăm și noi și să ne supunem poruncii Fiului lui Dumnezeu, pe care El o adresează către fiecare persoană vindecată: „Ridică-te! Ia-ți patul și umblă!

Tradus de la: [Der große Arzt](#)

Titlul original: „The Great Physician”

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu